

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.174/2017/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Fekete Margit ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Dr. Fazekas János ügyvéd (címe) és a Dr. Kovátsits László ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű és **II. rendű alperes neve (címe)** II. rendű alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében az Egri Törvényszék 12.P.20.657/2016/26. számú ítélete ellen a felperes részéről 28., az I. rendű alperes részéről 29. és 30. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és szövegezésében pontosítja. Megállapítja, hogy az I. és a II. rendű alperes a **X Szövetség ny-i** választókerületi szervezetének-i közgyűlésén kiosztott szórólapokon tett azon közlések híresztelésével, amely szerint

- „Autócsempész, sorozatgyilkos, az ukrán és az orosz maffia helytartója, korrupt, törvényszegő gazember ... ki az? Kevesen tudják a helyes választ pedig nem más, mint felperes neve.”

- „ ... erről a dupla nullás ügyvédről - azaz a kommunista rendszer szigorúan titkos, legbizalmasabb beépített, annak rendszeresen jelentő, másokat rendre besúgó spiclijéről - már régen feljegyezték, hogy az orosz és az ukrán maffiamegyei helytartója, egyben fő védelmezője.”

- „A megyében nyílt titok, hogy megvette és rendszeresen fizetést adott (talán ad még ma is) magas rendű rendőrtiszteknek, együtt iszik a megyei főügyész helyettessel (egyeztetve egyes eljárások kimenetelét, azaz befolyásolva a vádlottak tisztességes eljáráshoz való alapvető emberi jogát) és a bírói kar korrupt tagjainak rendszeresen ő fizeti a külföldi utazásait, nyaralásait.”

- „Ez a gengszter dupla nullás „ügyvéd” hírforrásaink szerint már a rendszerváltás hajnalán fő szervezője és rendezője volt az autócsempészeteknek, amely akciók során Ukrajnába szállították a Németországban, valamint Ausztriában lopott gépkocsikat, amegyei „pihentetés” után.”

- „Dokumentumok őrzik annak az ominózus tűzpárbajnak is az emlékét, amely a rendőrök és az ukrán bűnözők között tört ki a nagy értékű autók kicempészése közben, amikor is az egyik ukrán főnököt meg is lőtték a zsernyákok. Képzeljék el, hogy **Y** a saját ügyvédi irodájában bújtatta a gengsztert, orvost szerzett neki és ellátást, amíg ki nem tudták menekíteni az országból.”

- „De azt is feljegyezték biztos helyeken a krónikások, hogy a vámosok által már lefoglalt, szintén külföldön elkötött 150 gépkocsit az egyik hétvégén - pénteken, szombaton és vasárnap - ... autókereskedő haverjával, valamint ... akkori rendőrkapitánnyal egyetemben

magas rangú vámtiszteket és határőröket bevonva az akcióba Y egyik napról a másikra hivatalos dokumentumokkal felszerelve, nemes egyszerűséggel kilopta Ukrajnába a zöldhatáron!"

- „ ... a dokumentumok tanúsága szerint felperes neve ez a gyilkos természetű „üggyvéd”... arra is képes volt, hogy egy betöréses sorozatban lefűlelt bűnöző védelmében felajánlotta, hogy a tolvaj a megszerzett több milliós értékű ékszert nemkülönben a több tíz millió forint értékű készpénzt helyezze nála ügyvédi letétbe, mert így a rendőrök nem találják meg. Miután az így is tett, Y kicsalta a bűnözőt Ukrajnába, ahol a „baráti köre” pillanatok alatt eltette láb alól, így Ynél maradt a rengeteg ékszer és a készpénz.”

- „ ... felhívták arra is a figyelmemet, hogy hátborzongató módon ennek a rettenetes kinézetű gnómnak egy ártatlan kis lány halála is a lelkén szárad. És valóban, a korabeli adatok tanúsága szerint O. R. a erdőben tűnt el, a nyomozás számai pedig Y b.....nyaralójáig vezettek. Az egyik Y-től fizetést kapó nyomozó értesítette azonban a gyilkost „üggyvédet”, hogy a b-i nyaralóban házkutatás lesz, és mire a rendőrök odaértek, már hűlt helye volt a szervkereskedőknek felajánlott fiatal lány holttestének.”

- „ ...eljutott arra a gyalázatos pontra, hogy ... megbízásából még két fiatal ártatlan h-t is börtönbe akarja juttatni?”

- „ ...valótlanul vádolta meg a C riportereit azzal, hogy drogfogasztók.”

- megsértették a felperes jóhírnevéhez fűződő személyiségi jogát. Az I. és a II. rendű alperest a további jogsértéstől eltiltja. A felperest feljogosítja, hogy a jogerős ítélet jogsértést megállapító rendelkezését fizetett hirdetésként az I. és a II. rendű alperesek egyetemleges költségviselésével egy-egy alkalommal a K. M. és a M. I. napilapban megjelentesse. Kötelezi egyetemlegesen az I. és a II. rendű alperest, hogy fizessenek meg 15 napon belül a felperes részére 2 000 000 (Kétmillió) forint tőkét és ez után 2013. november hó 6. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző első napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasítja. A felperest 180 000 (Száznyolcvanezer) forint elsőfokú és 400 000 (Négyszázezer) forint fellebbezési illeték, az I. rendű és a II. rendű alperest egyetemlegesen 120 000 (Százhuszezer) forint elsőfokú illeték és személyenként 160 000 (Százhatvanezer) forint fellebbezési illeték az államnak külön felhívásra megfizetésére kötelezi. Megállapítja, hogy a peres felek az első- és másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk kötelesek viselni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az alperesek a X Szövetség tagjai. Az I. rendű alperes 1998-tól országgyűlési képviselő, jelenleg az Országgyűlés Bizottságának az alelnöke. A II. rendű alperes minden választáson a férjének: az I. rendű alperesnek a kampányfőnöke volt, a 2014. október 12-én megtartott önkormányzati választás óta pedig Ny1 polgármestere. A felperes ügyvédként dolgozik, 1990-től kezdődően aktívan részt vesz a megyei helyi és az országos politikában, 2001-ig a tagjaként, azóta pedig az általa alapított ö Sz. F. Szövetség elnökeként.

..... megye **x2** székhelyű számú egyéni választókerületében a választókerületi elnöke az I. rendű alperes volt, aki 2013. november **6.** napjára, **Ny1**-ra hívta össze a választókerületi szervezet közgyűlését - amely előkészítése és lebonyolítása a Alapszabálya alapján a feladata volt - a 2014. évi országgyűlési választáson induló egyéni képviselőjelölt megválasztása céljából. A gyűlésen legalább 100 helyi tag vett részt, a felperes nem volt jelen. A megjelentek egyhangúan támogatták, hogy a választókerületben az I. rendű alperes induljon a képviselőjelöltjeként.

A gyűlésen kivetítő segítségével bemutatták a választókerület már ismertté vált két másik egyéni képviselőjelöltjének: a felperesnek, valamint a **J** által jelölt **K. S-nak** az internetes honlapját. Ezt követően legalább 100 példányban kiosztásra került egy fekete-fehér összehajtott A/4-es szórólap, amelynek első három oldala a **k** weboldalon elérhető „*Hasfelmetsző Jacket is lepipálja felperes neve, a rém*”, a negyedik oldala pedig a „*Botrány Y tárgyalásán*” című cikket és azok internetes elérhetőségét tartalmazta.

A szórólap egy példányát a gyűlés egyik résztvevője, **K. F.** a barátjának, **R. F-nek** adta át, aki azt a felpereshez továbbította.

A felperes módosított keresetében azt kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperesek a választókerületi gyűlésen kiadott, és online kampány keretében be is mutatott szórólappal megsértették a jóhírnevét; tiltsa el az alpereseket a további jogsértéstől; kötelezze őket a jogsértés abbahagyására, valamint arra, hogy a saját költségükön jelentessék meg a **K. M.**-ban, a **M. I.**-ben és a **M. N-ban** legalább 3 alkalommal azt a bocsánatkérő nyilatkozatot, amelyet a felperes megfogalmazott; kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 3 000 000 forint nem vagyoni kártérítés és 1 000 000 forint vagyoni kártérítés, valamint ezen összegek után 2013. november **6.** napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamata, továbbá fejenként 500 000 forint közérdekű bírság megfizetésére.

Az alperesek valamennyi kereset elutasítását kérték. Tagadták, hogy a gyűlésen online kampány keretében bemutatták a perrel érintett cikkeket. Nem ismerték el azt sem, hogy a felperes által kifogásolt szórólapok ott voltak a gyűlés helyszínén, és a jóváhagyásukkal kiosztásra kerültek a résztvevőknek. Kifejtették, hogy a jogsértés esetleges megállapítása esetén sem alapos a felperes többi keresete, hiszen a jogsértés megismétlése nem várható, a követelt elégtétel eltúlzott, továbbá a felperes vagyoni és nem vagyoni hátrányt sem igazolt.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy azzal, hogy az I. rendű alperes által előkészített és a **X** Szövetségnek a 2014. évi országgyűlési választáson aszámú **B** székhelyű országgyűlési választókerületben induló képviselőjelöltje támogatásáról az állásfoglalás meghozatala érdekében ugyancsak az I. rendű alperes által 2013. november hó **6.** napjára **Ny1**ra összehívott a választókerületi szervezet közgyűlésén legalább 100 példányban kiosztották a felperesi keresetlevél mellékleteként F/1. sorszám alatt csatolt, fekete-fehér, összehajtott A/4-es szórólapot, az I. rendű alperes a szórólapon közölt alábbi valótlan tények híresztelésével megsértette a felperes jóhírnevét:

- „Autócsempész, sorozatgyilkos, az ukrán és az orosz maffia helytartója, korrupt, törvényszegő gazember ... ki az? Kevesen tudják a helyes választ pedig nem más, mint felperes neve."
- „ ... erről a dupla nullás ügyvédről - azaz a kommunista rendszer szigorúan titkos, legbizalmasabb beépített, annak rendszeresen jelentő, másokat rendre besúgó spiclijéről - már régen feljegyezték, hogy az orosz és az ukrán maffia megyei helytartója, egyben fő védelmezője."
- „A megyében nyílt titok, hogy megvette és rendszeresen fizetést adott (talán ad még ma is) magas rendű rendőrtiszteknek, együtt iszik a megyei főügyészhelyettség (egyeztetve egyes eljárások kimenetelét, azaz befolyásolva a vádlottak tisztességes eljáráshoz való alapvető emberi jogát) és a bírói kar korrupt tagjainak rendszeresen ő fizeti a külföldi utazásait, nyaralásait"
- „Ez a gengszter dupla nullás „ügyvéd” hírforrásaink szerint már a rendszerváltás hajnalán fő szervezője és rendezője volt az autócsempészeteknek, amely akciók során Ukrajnába szállították a Németországban, valamint Ausztriában lopott gépkocsikat, a megyei „pihentetés” után."
- „Dokumentumok őrzik annak az ominózus tűzpárbajnak is az emlékét, amely a rendőrök és az ukrán bűnözők között tört ki a nagy értékű autók kicsempészése közben, amikor is az egyik ukrán főnököt meg is lőtték a zsernyákok. Képzeljék el, hogy **Y** a saját ügyvédi irodájában bújtatta a gengsztert, orvost szerzett neki és ellátást, amíg ki nem tudták menekíteni az országból."
- „De azt is feljegyezték biztos helyeken a krónikások, hogy a vámosok által már lefoglalt, szintén külföldön elkötött 150 gépkocsit az egyik hétvégén - pénteken, szombaton és vasárnap - ... autókereskedő haverjával, valamint ... akkori rendőrkapitánnyal egyetemben magas rangú vámtiszteket és határőröket bevonva az akcióba **Y** egyik napról a másikra hivatalos dokumentumokkal felszerelve, nemes egyszerűséggel kilopta Ukrajnába a zöldhatáron!"
- „ ... a dokumentumok tanúsága szerint felperes neve ez a gyilkos természetű „ügyvéd”... arra is képes volt, hogy egy betöréses sorozatban lefűlelt bűnöző védelmében felajánlotta, hogy a tolvaj a megszerzett több milliós értékű ékszert nemkülönben a több tíz millió forint értékű készpénzt helyezze nála ügyvédi letétbe, mert így a rendőrök nem találják meg. Miután az így is tett, **Y** kicsalta a bűnözőt Ukrajnába, ahol a „baráti köre” pillanatok alatt eltette láb alól, így **Y**-nél maradt a rengeteg ékszer és a készpénz."
- „ ... felhívták arra is a figyelmet, hogy hátborzongató módon ennek a rettenetes kinézetű gnómnak egy ártatlan kis lány halála is a lelkén szárad. És valóban, a korabeli adatok tanúsága szerint **O. R.** a erdőben tűnt el, a nyomozás szálai pedig **Y** b-i nyaralójáig vezettek. Az egyik **Y**t-ől fizetést kapó nyomozó értesítette azonban a gyilkost „ügyvédet”, hogy a b-i nyaralóban házkutatás lesz, és mire a rendőrök odaértek, már hűlt helye volt a szervkereskedőknek felajánlott fiatal lány holttestének."
- „ ... eljutott arra a gyalázatos pontra, hogy ... megbízásából még két fiatal ártatlan **h-t** is börtönbe akarja juttatni?"
- „ ... valótlannul vádolta meg a **C** riportereit azzal, hogy drogfogyasztók."

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest a további jogsértéstől tiltotta, és kötelezte elégtétel adására oly módon, hogy a saját költségén, két alkalommal, a **K. M.**-ban, a **M. I.**-ben és a **M. N.-ban** írottan és elektronikusan egyaránt tegye közzé az alábbi közleményt:

*„I.rendű alperes neve a **X** Szövetségnek a 2014. évi országgyűlési választáson a ... számú, **B** székhelyű országgyűlési választókerületben megválasztott képviselője bocsánatot kérek amiatt, hogy az általam mint választókerületi elnök által előkészített és 2013. november hó 6. napjára **Ny1**-ra összehívott, a választókerületi szervezet közgyűlésén a **k** elektronikus tartalomszolgáltató nyilvános weblapján elérhető, a Hasfelmetsző Jacket is lepipálja felperes neve a rém és a **b** elektronikus tartalomszolgáltató nyilvános weblapján elérhető Botrány **Y** tárgyalásán című cikkeket egy fekete-fehér, összehajtott A4-es papíron, mint szórólapon legalább 100 példányban történő kiosztásával, a személyiségi perben eljáró törvényszék által meghozott ítélet rendelkező részében megjelölt 10 valótlan tény híresztelésével megsértettem felperes neve jóhírnevét. Egyben sajnálatomat fejezem ki. Felperes neve irányába az emberi és szakmai tisztességét és becsületét durván megkérdőjelező, valamennyi valótlan tény híresztelésével összefüggésben.”*

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy nem vagyoni kártérítés jogcímén fizessen meg a felperesnek 3 000 000 forintot, valamint ezen összeg után 2013. november hó 6. napjától a kifizetés napjáig járó, minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát. A felperes keresetét ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte a felperest arra, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 300 000 forint perköltséget, az államnak 120 000 forint le nem rótt illetéket, az I. rendű alperest pedig kötelezte az állam részére 180 000 forint le nem rótt illeték megfizetésére.

Az ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a II. rendű alperes a gyűlésen történekeért nem vonható felelősségre még akkor sem, ha valamilyen formában közreműködött a szórólapok elkészítésében és terjesztésében. A Alapszabálya szerint ugyanis a gyűléssel kapcsolatban önálló döntési és utasítási jogköre csak a választókerületi elnöknek, azaz az I. rendű alperesnek volt, így személyiségi jogsértést csak ő követhetett el, a szórólapok terjesztése az ő tudta és jóváhagyása nélkül nem történhetett meg. A II. rendű alperes a gyűlés időpontjában még nem volt az I. rendű alperes kampányfőnöke, a Alapszabálya szerint ezt a tisztséget csak azt követően kaphatta meg, hogy az I. rendű alperest a perbeli közgyűlés alapján képviselőjelöltté választották. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította.

Az I. rendű alperes ellen benyújtott kereset tekintetében megállapította, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. §-ának (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a gyűlésen a szórólapot az I. rendű alperes jóváhagyásával terjesztették, az pedig olyan tényállításokat tartalmazott, amelyek sértették a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 78. §-ának (1) bekezdése szerint védelemben részesített jóhírnevét. A felperes a bizonyítási kötelezettségének annak ellenére eleget tett, hogy a gyűlésen részt vett tagok tanúként azt vallották, hogy a szórólap nem került kiosztásra. E tanúvallomásokkal szemben bizonyítékként fogadta el **K. F.** közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatát, amely szerint az ülésen ő is részt vett, és ott kapta meg a **R. F-n** keresztül utóbb a felpereshez eljuttatott szórólapot. Kifejtette, hogy **K. F.** szavahihetőségéhez nem férhet kétség, ő **B** első díszpolgára, közmegbecsülésnek örvend. Nem kérdőjelezi meg **K. F.** közjegyző előtt tett nyilatkozatának valóságtartalmát, hogy ezt megelőzően **B** Község Polgármesteri Hivatalában a jegyző, a polgármester és a II.

rendű alperes jelenlétében egy - ettől részben eltérő tartalmú - másik okiratot is aláírt. Életszerűtlen, hogy a II. rendű alperes épp akkor jelent meg a nyilatkozattétel helyszínén, amikor **K. F.** is ott volt. Utalt rá, hogy **K. F.** azon - az I. rendű alperes tudta és beleegyezése nélkül - felvett hangfelvételen is a közjegyzői okiratnak megfelelően nyilatkozott, amely akkor készült, amikor az I. rendű alperes a per megkezdését követően a lakásán felkereste őt. Alátámasztotta **K. F.** előadását néhai **R. F.** teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozata is, amelynek hitelességét az egyik okirati tanú, **R. I. F.** tanúvallomása megerősítette. Ezen okirat és tanúvallomás bizonyító erejét nem cáfolta meg az alperesek által csatolt írásszakértői magánszakvélemény, abból ugyanis nem állapítható meg, hogy milyen okiratokon lévő, miként szerzett és kitől származó aláírások vizsgálata alapján jutott arra, hogy a **R. F.** által tett nyilatkozaton nagy valószínűséggel nem a nyilatkozó és nem az okirati tanú aláírása van. Utalt rá, hogy **R. I.** a nyilatkozattételkor betegsége ellenére a belátási képessége birtokában volt. Elfogadta **Dr. D-né dr. Cs. K.** tanúvallomását, aki elmondta, hogy a gyűlés egyik résztvevője, P. F. megerősítette neki, miszerint valóban kapott a szórólapból, és látta a szórólapot a gyűlésen készült egyik olyan fotón is, amely az I. rendű alperes oldalára került feltöltésre. Ezt a tényt az erről szóló telefonbeszélgetés P. F. engedélye nélkül rögzített hangfelvétele is alátámasztotta. Azt, hogy ez - a perben utóbb csatolt - fotó valóban a szórólapot ábrázolja, a gyűléssel kapcsolatban a **n** weboldalon 2013. november 26. napján megjelent cikk is igazolta. Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperesek azon tényállítását, hogy a fényképen egy - az alperesek által csatolt - Alapszabály-kivonat is lehet, az alapszabály első 11 §-a ugyanis a gyűlés tárgyát illetően érdemi információt nem tartalmazott. Utalt arra is, hogy a képen látható fekete-fehér szórólap nem keverhető össze az alperesek által hivatkozott színes egészségügyi kiskönyvvel sem. A szórólap kiosztását igazoló közvetett bizonyítékként fogadta el dr. M. K. és dr. F. A. tanúk vallomásait, továbbá azokat a hangfelvételeket is, amelyek ez utóbbi tanúnak az alperesekkel és **K. J.-vel** folytatott és az engedélyük nélkül rögzített telefonbeszélgetéseket tartalmazták; mivel az igazság kiderítéséhez fűződő közérdekre figyelemmel a hangfelvételek elkészítése nem volt visszaélészerű, ezért egyik hangfelvételt sem rekesztette ki a bizonyítékok köréből.

Abból pedig, hogy a alapszabálya szerint az I. rendű alperes volt köteles gondoskodni a gyűlés lebonyolításáról, arra következtetett, hogy az ő tudta és jóváhagyása nélkül a szórólapok kiosztására nem kerülhetett sor, ezért az I. rendű alperes felelőssége fennáll. Azt ugyanakkor az elsőfokú bíróság szerint a felperes nem igazolta, hogy az alperesek a gyűlés során kifejezetten tájékoztatták a jelenlévőket arról, hogy a szórólapon feltüntetett két cikket miként lehet fellelni az interneten. Ez a magatartás amúgy is csupán a választási eljárás alapelveit sérthette, a felperes személyiségi jogait nem.

Megállapította az első fokú ítélet, hogy a szórólapok gyűlésen történt kiosztása a Ptk. 78. §-ának (1) bekezdésében említett híresztelésnek minősül, az interneten korábban közzétett tényállítások ugyanis nyomtatás és többszörözés útján könnyebben hozzáférhetővé váltak. A két cikkben foglalt tartalom vizsgálata alapján ugyanakkor arra a következtetésre jutott, hogy a felperes jóhírnevét az I. rendű alperes csak az ítéletben felsorolt valótlan tényállítások híresztelésével sértette meg, a felperes becsületét sértő durva vélemények terjesztése sem becsületsértésként, sem pedig jóhírnévrontásként nem értékelhető. Ezért a

Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a jogsértést csak ebben a körben állapította meg, a felperes ezt meghaladó keresetét elutasította.

Nem találta alaposnak az elsőfokú bíróság a felperes Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján előterjesztett azon keresetét sem, amely a jogsértés abbahagyására irányult, a jogsértés ugyanis már nem áll fenn. Eltiltotta azonban az I. rendű alperest a további jogsértéstől, az I. rendű alperes ugyanis - az erről szóló hangfelvétel szerint - **K. F.** előtt sértő megjegyzéseket tett a felperesre; mivel pedig a felek viszonya súlyosan megromlott, a jogsértés megismétlése várható. Elegendőnek tartotta, hogy a felperes a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján az ítélet rendelkező részében írt módon kapjon elégtételt az I. rendű alperestől, az ezt meghaladó keresetet ebben a körben is elutasította.

Alaposnak találta az I. rendű alperessel szemben előterjesztett nem vagyoni kártérítés iránti keresetet. Rámutatott, hogy a tanúvallomások alapján a felperes a jogsértéssel összefüggésben nem vagyoni sérelmeket igazolt. Az I. rendű alperes a perbeli cikkek közzététele után közel öt évvel követte el a jogsértést, amellyel a valótlan tényállításokat a választási küzdelemmel összefüggő, új értelmezési keretbe helyezte, rontva ezzel a felperes választási esélyeit. Az Emberi Jogok Európai Bíróságának Verlagsgruppe News GmbH kontra Ausztria ügyben hozott ítéletét nem tartotta alkalmazhatónak, ebben az esetben ugyanis a közvetett közlés további joghátrányokat okozott a felperes számára.

Elutasította a felperes vagyoni kártérítés iránti keresetét, a felperes nem igazolta ugyanis, hogy az általa hivatkozott szóróanyag elküldése az I. rendű alperes jogsértő magatartása miatt vált szükségessé, továbbá annak költsége mennyi volt, és azt ki fedezte. Nem találta alaposnak a felperes közérdekű bírság kiszabására irányuló keresetét sem, mert az I. rendű alperes által fizetendő nem vagyoni kártérítés arányban áll az I. rendű alperes felróható magatartásának súlyosságával.

A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az elsőfokú bíróság a felperest a II. rendű alperes perköltségének megfizetésére, a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján ugyanakkor úgy döntött, hogy a felperes és az I. rendű alperes a per során felmerült költségeiket maguk viselik.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresetét elutasító rendelkezésének megváltoztatását és az alperesekkel szemben a módosított keresetének megfelelő ítélet meghozatalát kérte. Állította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen utasította el a II. rendű alperes ellen előterjesztett keresetét, az alperesek ugyanis közösen szervezték meg a szórólap perrel érintett gyűlésen történő kiosztását. Arra is hivatkozott, hogy az alperesek nemcsak a szórólapok kiosztásával, hanem a szórólapokon található cikkek interneten történő kikeresésének bemutatásával is megsértették a jóhírnevét. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság szerint csupán legalább 100 példányban került sor a szórólapok kiosztására, miközben a gyűlésen 150-200 fő volt jelen, és **K. F.** is azt állította az I. rendű alperessel folytatott beszélgetésének hangfelvétele szerint, hogy 130-140 fő kapott a szórólapból. Kifejtette, hogy a vagyoni kártérítés iránti igénye is alapos, hiszen igazolta, hogy külön szórólapot kényszerült kiadni az egész választókerületben közel 100 000

választópolgár részére, amelynek költsége köztudomásúan legalább 1 000 000 forint. Sérelmezte a közérdekű bírság iránti keresetének elutasítását, továbbá kérte, hogy az elégtételadásra irányuló nyilatkozat a kereseti kérelmének megfelelő módon kerüljön megfogalmazásra úgy, hogy abból ne tűnjön ki a jóhírnevét sértő cikkek internetes elérhetősége. Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást kiegészíteni kérte azzal, hogy az alperesek a jóhiszemű pervitel szabályait megsértve letagadták, hogy a perrel érintett gyűlésről fényképfelvételekkel rendelkeznek; továbbá az I. rendű alperes felkereste **K. F.**et, és számon kérte rajta, hogy miért adta át **R. F-nek** a szórólapot, így nem önmagát, hanem **K. F.**et okolta a történetekért, és arról akarta meggyőzni őt, hogy ez csak egy pitiáner belső pártügy. Kifogásolta, hogy a neki járó jogi képviselői munkadíj összegének meghatározása során az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az alperesek rosszhiszeműsége miatt jelentős számú írásbeli előkészítő iratot kellett előterjesztenie, és számos tárgyaláson vett részt.

Az I. rendű alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresetnek helyt adó rendelkezéseinek megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását kérte. Kifejtette, hogy a választókerületi gyűlés összehívásával és levezetésével nem sérthette a felperes jóhírnevét. Mindez nem minősül híresztelésnek, az ugyanis egy aktív, nem pedig passzív magatartás. A felperes meg sem jelölte, hogy mivel követte el a jóhírnévsértést, és miként híresztelt valótlan tényeket. Nem igazolta, hogy a perbeli szórólap a gyűlésen hozzáférhető volt, és ha igen, annak kiosztására az I. rendű alperes tudtával és beleegyezésével került sor. Az elsőfokú ítélet nem ad számot arról, hogy kik vettek részt a szórólap kinyomtatásában és kiosztásában, és az ő magatartásukért az I. rendű alperes miért tartozik felelősséggel. A Alapszabályának elsőfokú ítéletben hivatkozott rendelkezése nem alapozza meg az I. rendű alperes felelősségét. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása és a bizonyítékok mérlegelése során a felperesre kedvezően járt el, hiszen **K. F.** esetében nem értékelte a felperes terhén a közvetlenség elvének sérelmét, hogy a felperes nem kérte ezen személy tanúkénti meghallgatását; nem vette figyelembe, hogy **K. F.** a per anyagává tett hangfelvételen összefüggéstelenül beszél, a közjegyzői nyilatkozatban pedig ügyvédi precizitással fogalmazott; tévesen állapította meg, hogy **K. F.** szavahihetősége nem kérdőjelezhető meg azért, mert ő **B** első díszpolgára; azzal foglalkozott, hogy milyen forrásból került **R. F.** és **R. I.** aláírásmintája az I. rendű alpereshez, ahelyett hogy megvizsgálta volna, hogy valóban ezen személyek írták-e alá a felperes által **R. F-nek** tulajdonított nyilatkozatot, ezen aláírások hamisságát ugyanis az alperesek aggálytalan írásszakértői magánszakvéleménye cáfolta, amelyet nem lehetett volna kirekeszteni a bizonyítékok közül;- nem vette figyelembe **Gy. Z.** jegyző vallomását, aki elmondta, hogy a szórólapot a **P** terjesztette; figyelmen kívül hagyta azt is, hogy a gyűlés résztvevői tanúként mind azt vallották, hogy a szórólappal nem találkoztak, ezek a tanúk pedig egyik alperessel sincsenek függő viszonyban; nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy **Dr. D-né dr. Cs. K:** tanú azt vallotta, hogy a felperesre sérelmes cikkeket az internetről szerezte be, ugyanakkor bizonyítékként értékelte a tanú azon - túl merész - kijelentését, hogy az I. rendű alperes oldalán lévő fotó a perbeli gyűlésen készült, és az egyik üres széken a szórólapot ábrázolta; az ítéletének tényállásában túl hosszán foglalkozott a felek élettörténetével, amelynek során a felperest szimpatikusabbnak, az I. rendű alperest pedig kevésbé szimpatikusnak tüntette fel; bizonyítékként értékelte a **n** cikkét annak ellenére, hogy az ítéletben hivatkozott fényképről nem állapítható meg, hogy mit ábrázol, és az

bármilyen egyéb rendezvényen is készülhetett; nem használhatta volna fel a felperes által készített hangfelvételeket, hiszen azok a résztvevők személyhez fűződő jogainak megsértésével készültek (BH2008. 266); a **Dr. D-né dr. Cs. K:** és P. J. közötti telefonbeszélgetés hanganyaga nem került csatolásra; a Dr. M. S. által lefolytatott három beszélgetésből pedig nem vonható le olyan következtetés, hogy a szórólapot kifejezetten az alperesek nyomtattatták és osztatták ki jelenlévő között, mindezt végig tagadták az alperesek és **K. J.** is. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a jogsértés tényének megállapítása mellett további szankciókat alkalmazott vele szemben. Utalt arra, hogy az elégtételadásra irányuló bírói rendelkezés nem végrehajtható anélkül, hogy az elsőfokú ítéletben megjelölt sajtótermékek a nyilatkozat közléséhez előzetesen hozzájárultak volna. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság alap nélkül kötelezte őt nem vagyoni kártérítés megfizetésére, hiszen a felperes nem igazolta, hogy a jogsértéssel oki összefüggésben milyen nem vagyoni hátrányt szenvedett. A megítélt kártérítés összege eltúlzott, a nem vagyoni sérelmek igazolása esetén annak leszállítását kérte 50 000 forintra.

Az I. rendű alperes a későbbiekben előterjesztett beadványában a fellebbezését azzal egészítette ki, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy **R. F-nek** a nyilatkozattétel idején fennállt a beszámítási képessége, erre vonatkozóan ugyanis szakvéleményt nem szerzett be. Utalt arra is, hogy a jogsértéstől történt eltiltása sem alapos, hiszen a tárgyalás hevében tett kijelentések, továbbá a felek elnehezült kapcsolata nem igazolja, hogy a jogsértés megismétlése várható.

A felperes és az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet az ellenérdekű oldal fellebbezésével támadott rendelkezéseinek a helybenhagyását kérték; a II. rendű alperes pedig bejelentette, hogy a Miskolci Járásbíróság a 17.B.3269/2014/86. számú ítéletével felmentette őt a perrel azonos tényállás miatt emelt rágalmazás végzésének vádjától.

Az ítélet tábla a felperes és az I. rendű alperes fellebbezését a következők szerint részben találta alaposnak:

I. A jogsértés tényének megállapítása iránti kereset

A felperes a keresetében azt sérelmezte, hogy az alperesek a **k** és **b** weboldalon korábban közzétett, őt sértő valótlan tényállításokat tartalmazó szórólapot készítették és osztattak ki a perbeli választókerületi gyűlésen, továbbá kivetítő segítségével bemutatták a gyűlés résztvevőinek, hogy az őt sértő, valótlan tényállításokat tartalmazó cikkeket hogyan lehet kikeresni az interneten. Ezen kereseti tényállítások - a tartalmuk szerint (Pp. 3. §-ának (2) bekezdése) - magukban foglalták azt, hogy a felperes szerint az alperesek valótlan tények híresztelésével sértették meg a jóhírnevét. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor, amikor érdemben vizsgálta meg, hogy az alperesek a felperes által sérelmezett módon valóban híreszteltek-e a felperesről valótlan és sértő tényállításokat.

Annak eldöntése során, hogy a felperes jóhírneve megsérült-e, nem volt jelentősége a felek elsőfokú bíróság által részletesen bemutatott élettörténetének, ezért az ítélet tábla az ezzel kapcsolatos megállapításokat az elsőfokú ítélet tényállásából mellőzi. Kiemeli, hogy a

peres felek közszereplői minősége a perben nem volt vita tárgya, a felperes által sérelmezett tényállítások pedig amúgy sem érintették a felperes közszereplőként végzett tevékenységét, így a felek élettörténetének bemutatása a közszereplői minőség alátámasztása érdekében sem volt szükséges.

Annak vizsgálata során, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította-e meg, abból kellett kiindulni, hogy a polgári perrendtartás a Pp. 3. §-ának (4) bekezdése értelmében a szabad bizonyítás rendszerén alapul, amely magában foglalja a bizonyítékok szabad bírói mérlegelését is, azaz azt, hogy a bíró maga értékelheti, hogy a felek tényállításait az általuk rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alátámasztották-e, vagy sem. A bizonyítékok szabad mérlegelésének korlátja kizárólag az, hogy a bíróság által megállapított tényállásnak összhangban kell állnia a periratokkal, továbbá logikus, okszerű és helyes következtetéseken kell alapulnia, a bíróságnak pedig a döntése indokolásában számot kell adnia arról, hogy miért fogadta el vagy vetette el a rendelkezésre álló bizonyítékokat (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.395/2016/3.).

Az I. rendű alperes cselekvősége körében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás e követelményeknek megfelelt, hiszen az a bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelésével és annak indokairól számot adva foglalt állást úgy, hogy a felperes által sérelmezett tényállításokat tartalmazó szórólapok az I. rendű alperes tudtával és beleegyezésével kerültek szétosztásra a perbeli gyűlésen résztvevők részére, ezért a bizonyítékok felülmérlegelésére nem volt lehetőség.

Az I. rendű alperes fellebbezésének tükrében az ítéltábla kiemeli, hogy a bírói gyakorlat szerint a szabad bizonyítás elvére és az igazság kiderítéséhez fűződő közérdekre tekintettel bíróság vagy más hatóság előtt az érintett személy hozzájárulása nélkül készített hangfelvétel is felhasználható feltéve, hogy a perben megnyugtató döntés enélkül nem hozható, mivel a valós tényállás csak ezzel a bizonyítási eszközzel deríthető fel (BH2015.53, Kúria Pfv.I.21.327/2012/9., BH2001.110, BH2000.485, BH1985.57).

Miután a gyűlés tanúként meghallgatott résztvevői azt vallották, hogy a felperes által sérelmezett szórólapra nem emlékeznek, azzal nem találkoztak, az elsőfokú bíróság helyesen tette a bizonyítási eljárás tárgyává a felperes által csatolt hangfelvételeket, hiszen a gyűlésen történtek megnyugtató módon csak így voltak tisztázhatóak. Ezen hangfelvételek pedig egyértelműen igazolták a felperes azon tényállítását, hogy a gyűlésen a szórólapok az I. rendű alperes tudtával és beleegyezésével, szervezett módon, legalább 130-140 résztvevő részére kiosztásra kerültek. A fekete-fehér szórólapok kinyomtatásának tényét a dr. K. M.-ral folytatott telefonbeszélgetés során a II. rendű alperes kifejezetten elismerte. Azt pedig, hogy ezek a szórólapok a gyűlésen szervezett módon, 130-140 fő részére kiosztásra is kerültek, a **Dr. D-né dr. Cs. K.** és K. P. közötti telefonbeszélgetésnek a per során becsatolt és meg is hallgatott hangfelvételén K. P., továbbá az I. rendű alperessel folytatott magánbeszélgetés hangfelvételén - a szórólappal elért létszámot is megjelölve - **K. F.** nyilatkozta le. Ez utóbbi nyilatkozat ellen az I. rendű alperes a hangfelvétel tanúsága szerint nem tiltakozott, épp ellenkezőleg: arról kívánta meggyőzni **K. F.**-et, hogy a szórólapok kiosztása csupán egy belső pártügy, amellyel nem érdemes komolyan foglalkozni. A hangfelvételek bizonyító erejét - az elsőfokú bíróság által felsorolt egyéb bizonyítékok mellett - különösen **K. F.** közjegyző előtt tett nyilatkozata, valamint az

a fényképfelvétel támasztotta alá, amelyről az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a perbeli gyűlésen készült, és a felperes által sérelmezett szórólapot, nem pedig az alperesek által csatolt alapszabály-kivonatot vagy egészségügyi kiskönyvet ábrázolja. Ezen bizonyítékokat nem cáfolták az I. rendű alperes fellebbezésében felsorolt azon tanúvallomások, amelyekben a tanúk vagy nem emlékeztek a szórólagra, vagy úgy nyilatkoztak, hogy az személy szerint nem került a kezükbe.

Tévesen hivatkozott az I. rendű alperes arra is, hogy az elsőfokú bíróság azért állapította meg a magatartásának jogellenességét, mert a Alapszabálya szerint az ő kötelezettsége volt a gyűlés megszervezése és levezetése. Az alapszabály ezen rendelkezéséből ugyanis az elsőfokú bíróság - helyesen - arra következtetett, hogy a szórólapok kinyomtatására és a gyűlésen szervezett módon történt kiosztására csak úgy kerülhetett sor, ha arról tudott és ahhoz hozzájárult az I. rendű alperes, amit egyébként a **K. F.** és az I. rendű alperes közti magánbeszélgetés hangfelvétele is megerősített.

Azzal ugyanakkor az ítéletábra már nem értett egyet, hogy az alapszabály ezen rendelkezése kizárja a szórólapok elkészítésében, kinyomtatásában és kiosztásában résztvevő többi személy magatartásának jogellenességét. Abból ugyanis, hogy az alapszabály szerint az I. rendű alperes volt köteles megszervezni és levezetni a gyűlést, még nem következik az, hogy a gyűlés előkészítéséhez és lebonyolításához segítséget nyújtó személyek nem hozhattak önálló döntést arról, hogy részt vesznek-e a felperes által sérelmezett szórólapok elkészítésében, kiosztásában és ezáltal a felperes jóhírnevének megsértésében. Ezért a személyiségi jogsértéshez segítséget nyújtó valamennyi személy felelőssége önállóan is vizsgálható volt, így a II. rendű alperes elleni kereset elutasítására az elsőfokú bíróság által hivatkozott okból tévesen került sor. **K. F.** közjegyző előtt tett nyilatkozata alátámasztotta, hogy a II. rendű alperes tudomással bírt az ő segítségével kinyomtatott szórólapok gyűlésen történt kiosztásáról is, hiszen a szórólapban foglalt tényállításokra vonatkozóan **K. F.** és a többi jelenlévő előtt a gyűlés során kifejezett nyilatkozatot is tett. Azt pedig, hogy a II. rendű alperes részt vett a gyűlés előkészítésében és lebonyolításában, szintén a dr. O. P. -ral folytatott telefonbeszélgetés hangfelvétele igazolta, amelyen a II. rendű alperes önmagát „szervezőként” jelölte meg, továbbá alátámasztotta dr. O. P. és **K. J.** telefonbeszélgetése is, amelyen **K. J.** jelentette ki, hogy a II. rendű alperes a gyűlés során beszédet tartott. Ezen bizonyítékok alapján az ítéletábra azt állapította meg, hogy nemcsak az I. rendű, hanem a II. rendű alperes is közreműködött a felperes által sérelmezett szórólapok elkészítésében és a perbeli gyűlésen szervezett módon történt kiosztásában.

Azt ugyanakkor a felperes már nem bizonyította, hogy a gyűlés során az alperesek az általa kifogásolt cikkek elérhetőségét (linkjét), vagy e cikkeket magukat kivetítő segítségével is bemutatták a résztvevőknek, azt ugyanis, hogy a kivetítőn pontosan mi került bemutatásra, a per során beszerezett bizonyítékok, így a dr. O.P. és a II. rendű alperes között folytatott telefonbeszélgetésnek a felperes által idézett része alapján sem lehetett megállapítani. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a szórólapok kinyomtatva már amúgy is tartalmazták a cikkek teljes szövegét és azok internetes elérhetőségét (linkjét) is, így többlétsérelmet az alperesek akkor sem okozhattak volna a felperesnek, ha igazolásra

került volna, miszerint a cikkeket (vagy azok linkjét) kivetítőn is megmutatták a jelenlévők részére.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a cikkek rendelkező részben felsorolt részei olyan tényállításokat tartalmaznak, amelyek valótlanok és a felperesre nézve súlyosan sértőek. Azzal pedig, hogy az alperesek e valótlan és sértő tényállításokat az internetről kinyomtatták, sokszorosították, majd a perbeli gyűlésen kiosztatták, azokat a már közzétett elektronikus formátumtól eltérő, újabb formátumban is létrehozták és terjesztették, így a valótlan és sértő tényállítások híresztelése útján megsértették a felperesnek a Ptk. 78. §-ának (1) bekezdése által védett jóhírnevét.

Az ítélet az elsőfokú ítélet jogsértést megállapító rendelkezését újfogalmazta annak érdekében, hogy az tartalmazza a II. rendű alperes által elkövetett jogsértés tényét is, ne terjedjen ki a jogsértéssel össze nem függő, irreleváns körülményekre, és pontosan tükrözze, hogy az alperesek mely valótlan és sértő tényállítások híresztelése útján sértették meg a felperes jóhírnevét. Azt, hogy a híresztelést az alperesek miként követték el, és a szórólapot pontosan hány példányban terjesztették, a jogsértést megállapító rendelkezésnek nem kell tartalmaznia, ez kizárólag az ítélet indoklására tartozik.

II. Jogsértés abbahagyása, és a jogsértéstől eltiltás

Az elsőfokú bíróság helyesen utasította el a felperes azon keresetét, amely az alperesek jogsértés abbahagyására történő kötelezésére irányult, az e körben kifejtett helyes indokokat az ítélet mindenben osztotta. Befejezett cselekménnyel elkövetett jogsértés esetén ugyanakkor a sérelmet szenvedett fél alanyi jogon követelheti a jogsértő eltiltását a további jogsértéstől (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.21.778/2007/5., Pfv.IV.21.237/2008/4.). Mivel pedig az alperesek befejezett magatartással okoztak jogsérelmet, a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján mindkettőjüket el kellett tiltani a további jogsértéstől.

III. Elégtételadás

A Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerint akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest követelheti, hogy a jogsértő nyilatkozattal vagy más megfelelő módon adjon elégtételt, és hogy szükség esetén a jogsértő részéről vagy költségén az elégtételnek megfelelő nyilvánosságot biztosítsanak.

Az elégtételadás keretében a sérelmet szenvedett személy olyan tartalmú nyilatkozat közzétételét követelheti, amely a jogsértés megtörténtét tudatosítja azzal a személyi körrel, amely előtt őt a sérelem érte (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.419/2006/...., Kúria Pfv.IV.21.746/2016/11.). Az alperesek által a választókerületi gyűlésen elkövetett jogsértés nem vitásan a gyűlésen résztvevők körénél szélesebb nyilvánosságot kapott, hiszen mind a megyei, mind pedig az országos sajtó foglalkozott vele. Ezért a felperes alappal követelte, hogy egy megyei és egy országos napilapban közzétett nyilatkozattal kapjon elégtételt az alperesektől. A megfelelő erkölcsi jóvátétel érdekében ugyanakkor elegendő e nyilatkozatot mind a megyei, mind pedig az országos napilapban egy-egy alkalommal közzétenni, ezért az ezt meghaladó kereset nem volt alapos. Mivel pedig az elégtételadásra

irányuló nyilatkozatnak a jogsértés megtörténtét kell tudatosítania az érintettekben, e célt a jogerős ítélet jogsértést megállapító rendelkezésének közzététele útján lehet elérni, ezért a felperes a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján nem követelhetett további elégtételként bocsánatkérést vagy ehhez hasonló egyéb nyilatkozatot (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.801/2007/7.).

Az alperesek helyesen utaltak arra, hogy a bírói gyakorlat szerint személyhez fűződő jog megsértése esetén a perben félként részt nem vevő napilap helyreigazító közlemény közzétételére csak akkor kötelezhető, ha ahhoz előzetesen hozzájárult. E hozzájárulást a sérelmet szenvedett fél köteles beszerezni. Hozzájárulás hiányában az elégtételadásnak más módját kell választani: a sérelmet szenvedett felet kell feljogosítani a jogsértő költségén a nyilatkozat közzétételére (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.22.091/2008/5., Pfv.IV.22.226/2006/14., BH1982.236, Győri Ítéltábla Pf.I.20.285/2007/6). Tekintettel arra, hogy a felperes az elégtételadó nyilatkozat közzétételére megjelölt napilapok előzetes hozzájárulását nem szerezte be, az ítéltábla a felperest jogosította fel arra, hogy a jogerős ítélet jogsértést megállapító rendelkezését az alperesek költségén, fizetett hirdetésként megjelentethesse, így megfelelő elégtételhez jusson.

IV. Nem vagyoni kártérítés

A felperes a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének e) pontja, a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése és a Ptk. 355. §-ának (1) és (4) bekezdései alapján követelhetette az alperesektől a jogsértéssel neki okozott nem vagyoni sérelmek megtérítését. Az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen állapította meg, hogy a jogsértéssel összefüggésben melyek azok a nem vagyoni hátrányok, amelyek bekövetkezését a felperes igazolta, továbbá melyek azok a köztudomású nem vagyoni sérelmek, amelyek bekövetkezése a Pp. 163. §-ának (3) bekezdése alapján külön bizonyítás nélkül is megállapítható volt (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.801/2007/7.).

A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása során azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a felperest sértő valótlan tényállítások már évekkel a perbeli gyűlés előtt közzétételre kerültek az interneten, és így már akkor olyan nem vagyoni sérelmeket okoztak a felperesnek, amelyekért az alperesek nem tehetőek felelőssé. Az alperesek jogsértő magatartása a felperest sértő valótlan tényállítások által már előidézett nem vagyoni hátrányt felerősítette, és a választási kampányhoz kapcsolódóan új környezetbe helyezte. Mindez kétségtelenül jelentős nem vagyoni sérelmet okozott a felperesnek, ez azonban mégsem azonosítható azzal a negatív hatással, amely a felperest sértő valótlan tényállításokhoz kapcsolódik, hiszen annak egy része az alperesek magatartásától függetlenül keletkezett.

Olyan következtetést ugyanakkor nyilvánvalóan nem lehetett levonni, hogy az alperesek jogsértő magatartása a felperes oldalán további nem vagyoni sérelmet nem idézett elő, e sérelmeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul számba vette. Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) a Verlagsgruppe News GmbH v. Ausztria ügyben 76918/01. szám alatt 2006. december 14. napján meghozott ítélete alapját képező tényállás, és az ott elbírált

jogkérdés jelentősen eltér a perbeli tényállástól és az itt felmerült jogkérdésektől, ezért az abban foglalt érvelést erre a perbeli jogvitára nem lehetett alkalmazni.

A kifejtett okok miatt az ítéletábra úgy foglalt állást, hogy az alperesek által okozott nem vagyoni sérelmek kiküszöböléséhez és csökkentéséhez elegendő 2 000 000 forint nem vagyoni kártérítés, amelyet az alperesek a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdésében foglalt késedelmi kamattal együtt - közös károkozóként - egyetemlegesen kötelesek megfizetni a felperes részére (Ptk. 344. §-ának (1) bekezdése).

V. Vagyoni kártérítés

Az elsőfokú bíróság helyesen utasította el a felperes vagyoni kártérítésre irányuló keresetét, mivel valóban nem bizonyította a felperes azt, hogy az általa hivatkozott tájékoztató szórólapok előállítására és terjesztésére kifejezetten a perbeli fekete-fehér szórólapok miatt kényszerült, e tájékoztató anyaggal kapcsolatos kiadásoknak mennyi volt az összege, és azokat ki viselte, így e kereset az oki összefüggés, továbbá a kár bekövetkeztének és összegének igazolása nélkül nem volt megalapozott.

VI. Közérdekű bíróság

A Ptk. 84. §-ának (2) bekezdése értelmében akkor lehet a jogsértőt közérdekű célra fordítható bíróság megfizetésére kötelezni, ha személyhez fűződő jog megsértése esetén a kártérítés címén megítélhető összeg nem áll arányban a felróható magatartás súlyosságával. Ez a feltétel azonban a perbeli esetben nem valósult meg, mert az alperesek jelentős összegű nem vagyoni kártérítést kötelesek fizetni, amely arányban áll a felróható magatartásuk súlyosságával, ezért az elsőfokú bíróság helyesen utasította el a felperes közérdekű bíróság iránti keresetét.

A kifejtett okok miatt az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdés alapján a rendelkező részben írt módon részben megváltoztatta, egyben újraszövegezte.

VII. Perköltség, feljegyzett illeték

A részben megváltoztatott elsőfokú ítélet tükrében a felek pernyertességének és pervesztességének aránya között sem az első-, sem pedig a másodfokú eljárásban nem volt számottevő különbség. A felperes és az alperesek ugyanolyan összegben előlegeztek perköltséget is, amely mindkét oldalon a jogi képviselők munkadíjából állt. Mivel pedig valamennyi jogi képviselő jelentős mennyiségben és terjedelemben nyújtott be írásbeli előkészítő iratokat, és szinte kivétel nélkül jelen volt az összes elsőfokú tárgyaláson, nem volt indokolt különbséget tenni a jogi képviselők díjazásában, ezért a felperes perköltséget sérelmező fellebbezése sem volt alapos. Erre tekintettel az ítéletábra megállapította, hogy az első- és másodfokú perköltségüket a felek maguk viselik (Pp. 81. §-a (1) bekezdésének második mondata).

A tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben feljegyzett első- és másodfokú illeték megfizetésére ugyanakkor az ítélőtábla a pernyertesség-pervesztesség arányában kötelezte a feleket (az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének f) pontja, Itv. 59. §-ának (1) bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, Pp. 81. §-ának (1) bekezdése).

Debrecen, 2017. június 1.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő